

INLEIDING

Wie vraagt naar God? Vorige week waren we bijeen rond de aanduiding van onze God: Drie-Ene. De voorganger toen zei toen bij het begin: "Ik zal mijn best doen, maar schromelijk tekort schieten". Gelukkig maar. Want hoe zouden wij een poging kunnen doen de ENE be-grijpen, de ENE die juist *ons* be-grijpt, omvat? *"Van achter, van voren hebt GIJ mij omhelsd, hebt GIJ op mij uw hand gelegd. Te wonderbaar is mij dit weten, te steil, ik kan er niet bij!"*, zingt psalm 139. Het Exodusboek (3,1-6) verhaalt: dat Mozes, plots wordt onderbroken in zijn bestaan: vuur dat brandt en vlamt, maar niet verteert. *Ik wil zien dit grootse, waarom dit vuur de struik niet opeet. Mozes, Mozes! Mozes hoort. Ja, ja, ik ben hier. Niet dichterbij jij! Maak je voeten bloot. De plaats waarop jij staat, akker van heiliging is het.* Plaats waar gebeurt, waaruit groeit, waarop gegaan wordt, waarin geleefd wordt. Waarop jij staat en gaat. Aldus Mozes, de leraar van Israel.

Wie vraagt naar God? Wij? Wie zijn wij dan? Dat is een vraag die ons naar het leven staat! Die vraag richt iets aan. Twijfel en overgave, een stap opzij, een stap naar voren. Wie wijn wij? Sacramentsdag heet deze dag vanouds, vroeger op donderdag na Drievuldigheidszondag. In het Frans heet deze feestdag: Fête-Dieu, Godsfeest.

GEBED (psalm 8)

Heer, onze God, hoe alomvattend is uw NAAM
wijd en zijd op de aarde;
die uw glans uitstalt tegen de hemelen.
Zien wij uw hemelen, door uw vingers gemaakt,
maan en sterren die GIJ daar stelde:
wat is dan een mensje voor U, dat GIJ het in uw hart sluit,
een mensenkind dat GIJ het bezoekt?
Weinig laat ge het ontbreken, of het is God,
met glorie en luister wilt Gij het bekronen.
Houd dan gaande, lieve God, wat GIJ met ons begonnen bent,
houd ons gaande in uw Geest,
voorgegaan door onze broeder, Jezus Christus,
uw Kind, onze Heer, naar U toe, vandaag en alle dagen.

OVERWEGING

*'de dichter hij eet de tijd op,
de beleefde tijd,
de toekomstige tijd
hij oordeelt niet maar deelt mede
van dat waarvan hij deelgenoot is'*
dicht Lucebert.

Wat is een gedicht, dichten, poezie anders dan een passend onderkomen gezocht voor de gevoelens van degenen die met hun oren willen eten, met hun ziel ruimte zouden willen zijn, in de ruimte opgegaan. Maar dat kan niet, dus: telkens opnieuw beginnen. Niet telkens teleurgesteld, maar telkens van bijvoorbeeld Mozes leren hoe het is te leven aangestoken te zijn, in vuur en vlam te staan, en niet verteerd te worden. Er is geen

andere manier, de mens gegeven, dan wat wij poëzie noemen, die de werkelijkheid zo geheel samenvat, geen andere wijze om verdriet vol eerbied troostend te koesteren, om liefde liefde te laten zijn. Ik bedoel niet poëzie, dichten, als een ontworpen geheel van woorden, woorden woorden: maar als een manier van leven tot zichtbaarheid brengen, doen en horen. Het is het derde woord van de eerste Griekse vertaling van de Schrift, de Septuagint: *In den beginne dicht God hemel en aarde*, maak God, schept God, brengt God hemel en aarde in balans. In het latijn vertaald: schiep. Daarom: de strekking zet zich door: het is onze manier van doen: jullie zijn allemaal dichter: je maakt een eindeloos reiken concreet, waar, naar de volmaakte heilheid, die toch ergens mogelijk moet zijn. Vind je het overdreven? Dat is goed, ik overdrijf ook graag. Doe mee. Overdrijf mee. Laat je gaan. En neem de kans je over te geven aan de waarheid, dat het bestaan kan. Dat wij, mensen, vanuit onszelf beelden kunnen scheppen die de adem krijgen van het leven zelf, voorstellingen die ons raken tot in het hart. Die een nieuw doen en laten ten gevolge heeft.

En dat is eigenlijk, wat we vandaag ook doen in de kerk. Sacramentsdag. De dag van de eigen poëzie van de gemeenschap, van deze gemeenschap. Vieren van een nieuw doen en laten

Sacramentsdag of Feest van het Lichaam van de Heer, Godsfeest. Vandaag de dag van eigen taal en teken van de gemeenschap van Jezus-leerlingen, de dag van zijn woord en gebaar, van eigen doen en laten, van danken dat we danken kunnen.

Waarom een extra dag? Vieren we niet iedere zondag de eucharistie? Geeft niet iedere week, het brood dat wij breken gemeenschap met lichaam van Christus? Hebben we niet iedere zondag deel aan het ene brood, vormen we niet iedere zondag een lichaam omdat we deel hebben aan het ene brood?

Jazeker, dat doen we. Daarom juist. We zijn eraan gewend, zoals we gewend zijn te ontbijten, te lunchen en het avondeten te gebruiken. Daardoor worden we gevoed, iedere dag weer. We leven ervan tot op vandaag. Zo gewend zijn we wellicht, dat menigeen het bijzondere ontgaat en het zo gewoon vindt en niet meer komt. Maar tussen gewend en gewoon bestaat een reusachtig verschil. Vandaag staan we daar verwonderd bij stil, bij het gebruik van taal en teken dat ons hier eigen is en dat we zomaar doen. Wat wordt bedoeld met sacrament. De lezingen geven de richting aan, of liever roepen op tot besef bij dat nieuw doen en laten.

De oproep staat vanouds in ieder tafelgebed, waar de woorden van Jezus uit het Lukas-evangelie worden aangehaald : *eet, dit is mijn lichaam dat voor u gegeven wordt en bloed, voor u uitgeschonken, doet het tot mijn gedachtenis*. Daar staat hetzelfde woord: *doet het, wees scheppend, wees nieuw, tot mijn gedachtenis*. Die gedachtenis betekent niet, dat wij bij het delen aan Jezus moeten gaan denken, met ons hoofd, met ons geredeneer. Maar 'doet en laat als hij'. In dat besef. Ons leven in het geding. Dat is die bijbelse, evangelische 'poëzie', doenerij, scheppen, het lichaam van Christus ontvangen om te worden het lichaam van Christus, het indrinken van zijn leven om zelf hemel en aarde in balans te brengen. En dan gebeurt er wat.

Het dichterlijke verhaal doet wat het verhaalt: *Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als iemand van dit brood eet, zal hij leven over de grenzen van de tijd heen. Het brood dat ik zal geven dat ben ik helemaal ten bate van de wereld.'*

Niet te verstaan? Nee, dat vonden toehoorders die niet horen wilden/konden ook. Hoe kan dat nou?, als wilden zij begrijpen, verklaren, onderzoeken, bewijzen van gelijk en ongelijk. Waarom wordt die braamstruik niet opgegeten en verteerd.

Maar wat hier verkondigd wordt is niet een leer, een stelling, maar een oproep, een zending om het te doen: samen brekend en delend het leven van de Christus, en zo een levend lichaam vormend.

Vierend zien wij de werkelijkheid met nieuwe ogen, telkens weer.